

C/2023/197

23.10.2023

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 września 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko AB

[Sprawa C-209/22 ⁽¹⁾, Rayonna prokuratura Lovech, TO Lukovit (Przeszukanie osoby)]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo dostępu do obrońcy w postępowaniach karnych – Dyrektywa 2013/48/UE – Zakres stosowania – Przepisy krajowe nieregulujące statusu podejrzanego – Faza wstępna postępowania karnego – Środek przymusu w postaci przeszukania osoby i zatrzymania rzeczy – Zatwierdzenie a posteriori przez właściwy sąd – Brak kontroli sądowej środków przeprowadzania dowodów – Artykuły 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczne wykonywanie prawa do obrony przez podejrzanych i oskarżonych w ramach kontroli sądowej środków przeprowadzania dowodów]

(C/2023/197)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

AB

przy udziale: Rayonna prokuratura Lovech, teritorialno oddelenie Lukovit

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności

należy interpretować w ten sposób, że:

dyrektywy te mają zastosowanie do sytuacji, w której wobec osoby, co do której istnieją informacje, że posiada ona nielegalne substancje, przeprowadzono przeszukanie osoby i zatrzymanie tych substancji. Okoliczność, że prawu krajowemu nie jest znane pojęcie „podejrzanego” i że wspomniana osoba nie została oficjalnie poinformowana o tym, że ma status „oskarżonego”, nie ma w tym względzie znaczenia.

- 2) Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13 i art. 12 ust. 1 dyrektywy 2013/48 w związku z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd rozpatrujący, na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego, wniosek o zatwierdzenie a posteriori przeszukania osoby i wynikającego z niego zatrzymania nielegalnych substancji, przeprowadzonych w fazie wstępnej postępowania karnego, nie jest właściwy do dokonania weryfikacji, czy przy tych czynnościach były przestrzegane zagwarantowane w tych dyrektywach prawa podejrzanego lub oskarżonego, pod warunkiem, po pierwsze, że osoba ta może następnie żądać przed sądem rozpatrującym sprawę co do istoty stwierdzenia ewentualnego naruszenia praw wynikających ze wspomnianych dyrektyw, i po drugie, że sąd ten ma wówczas obowiązek wyciągnięcia konsekwencji z takiego naruszenia, w szczególności w zakresie niedopuszczalności lub mocy dowodowej dowodów zebranych w tych okolicznościach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 30.5.2022.

3) Artykuł 3 dyrektywy 2013/48

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że wobec podejrzanego lub oskarżonego można zastosować, w fazie wstępnej postępowania karnego, przeszukanie osoby i zatrzymanie rzeczy, których posiadanie jest nielegalne, bez przyznania tej osobie prawa dostępu do obrońcy, pod warunkiem że z rozpatrzenia wszystkich istotnych okoliczności wynika, że taki dostęp nie jest niezbędny do tego, by wspomniana osoba mogła rzeczywiście i skutecznie wykonać swoje prawo do obrony.
